

Už to byly dva roky, co takhle každý den procházel prázdným náměstím Svobody. Vždy se zaposlouchal do rytmu klapání svých podrážek o dlažbu a snažil se nevnímat to ticho. Jenže to nešlo. Ta všudypřítomná prázdnota ho ohlodávala zevnitř až do morku kostí a čekal jen na chvíli, kdy se z toho zblázní. Často chodíval po kolejích, které ho zavedly až k hlavnímu nádraží. Ještě se ale nestalo, že by se za sebou instinktivně neohlédl, jestli se za ním neřítí šestnáctitunové monstrum s notoricky známým zvoněním. Ten zvuk nikdy nezapomene. Stejně tak jako na svoji přítelkyni a spoustu dalších lidí, kteří ze dne na den prostě zmizeli. „Šalina! Šalina! ŠALINA!“ řval Aleš do útrob spícího města. Kromě jména své dívky neznal hezčího slova. „Ša-li-na,“ opakoval si pro sebe, teď už jen šeptem. Tak krásné slovíčko nesmí přece zapomenout. Spoustu dalších slov si takhle nahlas odřikával cestou třeba hodiny, ale nikdy se neodvážil zpívat. Zpěv mu nikdy nešel, když začal krákat, cítil se jako nahý a i přesto, že tu nikdo jiný široko daleko nebyl, nechtěl se ve městě takhle obnažovat. Proto si většinou melodii svého hokejového klubu, na který býval tolik hrdý, představoval jen v duchu. *Vzhůru Brno! Vzhůru Brno! Všichni křičíme!* A tak znovu zakřičel „ŠALINA,“ protože se mu chtělo křičet, ale tak moc, aby ho někdo mohl vůbec slyšet.

Sedl si na lavičku a zavřel oči. Představoval si kroky lidí, maminky s kočárky, sportovce, běžce, kteří se ještě včera rozhodli s pizzou v ruce, že začnou něco se sebou dělat. Sem chodil nejradši. Cítil tu jakousi energii, život, něčí přítomnost. Pro něho to nebyl jen park, bylo to místo, kde se na chvíli mohl schovat před samotou, ukolébat se představou, že tu není sám a myslet na pěkné věci.

Opřel se lokty o kolena a zadíval se na lavičku naproti. Tu scénku si přehrával se smíšenými pocity. Hřála ho u srdce, ale zároveň bolela. Bylo to už dávno, ale pořád si ji pamatoval do posledního detailu. Přesně na té lavičce dostal svoji první pusy. Pousmál se. Tak strašně by si přál, aby se všechno vrátilo. Aby vše bylo při starém, aby město nepodlehlo věčnému spánku a aby to rozhodně nebyl polibek poslední. Ale přece jen děkoval za to, že mu zůstal aspoň tenhle park plný vzpomínek, radostí a zážitků. Protože kdyby ani ten tu nebyl a vytratil se stejně jako lidé, už by tu neměl žádný důvod být ani on sám. Jak strašně by si přál, aby si teď k němu někdo přisedl...

„Lužánky,“ špitl si pro sebe.

Smál se až se z toho rozkašlal. Takhle se dlouho nepobavil. Cítil v puse tu hořkou chuť ironie. Bylo to nanejvýš k popukání. Když se uklidnil, ozvěna jeho smíchu se rozplynula v tiché mlze, do které bylo Brno ponořeno. Začal mu lézt mráz po zádech. Jak on to ticho nenáviděl... Nelíbilo se mu to, měl strach, někdy měl pocit, že ulice ty zvuky nenasytně polykají. Už se mu to nezdálo tolik vtipné. Kolo sice zůstalo od včerejška pořád na stejném místě bez pohnutí, ale to bylo spíše k pláči, než k smíchu. Rychle na něj nasedl a ujížděl pryč z ticha do ticha. Z prázdnoty do prázdnoty. Hlavně někam jinam.

Jestli mu něco dokázalo zlepšit náladu, tak pořádný sjezd z kopce. Svištěl si to po silnici jako smyslů zbavený, nabíral větší a větší rychlost, ale náhle prudce zabrzdil, až ho málem setrvačnost vyhodila ze sedla. Stál vedle opuštěného policejního auta, zaparkovaného na vyznačeném stání. Pánové by mu nejspíš dali, co proto. „Víte, jaký dopravní přestupek jste spáchal? Poprosím vás o občanský průkaz,“ představoval si Aleš nahlas rozhovor, který by se nejspíš stal. „Nemůžete přece jezdit jako blázen a ještě bez helmy. Ohrožujete tím nejen sebe, ale i chodce.“ *Chodce.* To slovo se mu zdálo legrační. „Ale pane, já žádné chodce nevidím,“ začal se chechtat. Náhle se zamračil, jak se snažil napodobit výraz jednoho

z policistů, a pokusil se mluvit hlubším tónem. „Pane, přestaňte si z nás dělat legraci!“ Znovu se uchechl a jel dál. „Chodec! Chodec! Cho-dec!“ To slovo se mu začínalo líbit.

Kolem nemocnice U sv. Anny projel ještě rychleji, než si vůbec uvědomoval. Cítil studený vítr, jak ho bodá do tváře a hraje si s jeho vlasy. Ale to nebyl zrovna ten pravý důvod, proč jet takhle rychle, víte, pane policisto? Nemocnice ho děsila. Měl z ní hrůzu. Nevěděl proč, ale prostě z ní neměl dobrý pocit. Možná to mohlo být proto, že se mu zdálo, že tam v těch prostorách je ještě větší ticho než kdekoli jinde. *Ticho*. Brrr, nechce ticho, hlavně ne ticho. Rychle sáhnul po cyklistickém zvonku a zacinkal. To byla slast pro jeho uši. „Cink, cink,“ zopakoval.

Za doprovodu zvonění dojel na Mendlovo náměstí. Položil kolo vedle lavičky. V duchu ho opět pobavila myšlenka, že tu zůstane položené na místě klidně celou noc, ale náhle mu to přišlo vlastně strašně smutné. Klidně by to kolo někomu dal. I s věnováním, k narozeninám, k svátku, nebo třeba jen tak, hlavně, když to dotyčnému udělá radost. Ale nikdo takový, komu by tu radost mohl udělat, nebyl. „Všechno nejlepší!“ rozhodil rukama a nechal kolo na pospas osudu.

Myslel na ni každý den. Jestli něco nedokázal unést, tak to byla samota bez ní. Kdyby si mohl vybrat, raději by zmizel on. Nevěděl, co se jí stalo, kde je, jestli je vůbec v pořádku. Hlavou mu vířilo tisíce možností, co se mohlo stát, ale žádná nebyla stoprocentní. Chtěl by zmizet taky, hlavně kdyby byl se svou láskou. A tak se každé ráno probouzel s horším a s horším pocitem, že je pořád tu. Představoval si její nádhernou tvář, aby nikdy nezapomněl, vlasy, které se jí rozkošně leskly na sluníčku, a její červený vánoční svetr, se kterým se mu jednou přišla s dětskou radostí pochlubit. Opakoval si její jméno v duchu každý den a každou noc, tak krásné jméno, které hladilo po jazyku jako samet, ale které se nikdy neodvážil vyslovit nahlas. Báł se totiž, že by se hned rozplakal.